

ת"פ 36489/12/19 - מדינת ישראל נגד סלמאן אלנבארי

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 36489-12-19 ישראל נ' אלנבארי
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	סלמאן אלנבארי

החלטה

1. בפני טענה מקדמית לביטול כתב אישום בשל הגנה מן הצדק, בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב 1982

הטענה מבוססת על שני אדנים:

האחד הוא שכתב האישום בתיק הנוכחי הוגש מבלי שנכתבו נימוקי התובע להגשת כתב האישום כנדרש בסעיף 15 לחוק העבירות המנהליות, התשמ"ו 1985 (להלן - "חוק העבירות המנהליות"). נימוקים אלו הושלמו בדיעבד בחלוף כשנה ממועד הגשת כתב האישום.

השני הוא שהתנהלות התביעה הביאה לפגיעה חריפה בנאשם משום שבמקום לתקן את כתב האישום בתיק 2087-05-18 (להלן - "התיק הקודם") שעדיין היה תלוי ועומד, על דרך הוספת העבירות החדשות, בחרה המאשימה להגיש כתב אישום חדש, נשוא התיק הנוכחי, דבר שיעמיד את הנאשם בסכנה מוחשית להפעלת המאסר המותנה וההתחייבות שהוטלו עליו בתיק הקודם.

2. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים לא מצאתי כי קיימת הצדקה להורות על ביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק.

להלן הנימוקים:

3. אחת הטענות שהעלה ב"כ הנאשם היתה, כאמור, כי התובע לא נימק מראש את עצם הגשת כתב האישום, אלא הוסיף את נימוקיו בכתב כשנה לאחר שהוגש כתב האישום.

סעיף 15 לחוק העבירות המנהליות, תשמ"ו 1985 קובע כדלקמן: ואולם בית המשפט רשאי מנימוקים שירשמו להפחית את הקנס אם ראה נסיבות מיוחדות המצדיקות את הפחתתו.

15. "קביעת עבירה כעבירה מינהלית אין בה כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש בשלה כתב אישום, כאשר הוא סבור שהנסיבות מצדיקות זאת **מטעמים שירשמו**, ובלבד שטרם נמסרה הודעה על הטלת הקנס; סעיף זה אינו גורע מסמכותו של תובע להגיש כתב אישום אם ביקש מקבל ההודעה להישפט על העבירה".

4. את הנימוקים להגשת כתב האישום יש לרשום מראש, ולא בדיעבד.

ראו בעניין זה דברי בית המשפט העליון בבג"צ 5537/91 אפרתי נ' אוסטפלד (3.6.92)

"ההכרעה על הגשת כתב-אישום לבית-משפט - לעולם אמורה היא לבוא לפני הגשת כתב האישום (נשמע ונעשה, ולא נעשה ונשמע): ההכרעה מייסדת עצמה בטעמים אלה ואחרים, ומצוות המחוקק היא, שאותם טעמים יועלו על הכתב. ומה ההכרעה זמנה לפני הגשת כתב האישום, כך אף רישומם של הטעמים להכרעה".

5. בניגוד להוראות הסעיף ולפסיקת בית המשפט העליון, התובע לא רשם את נימוקיו להגשת כתב האישום לפני הגשת כתב האישום, אלא רק ביום 1.12.20 כשנה לאחר הגשת כתב האישום.

ההתנהלות זו אינה תקינה, ועם זאת, נקבע לא אחת בפסיקה שאין בכך כדי להביא לבטלותו של ההליך.

ראו למשל ע"פ (ארצי) 43/10 אלוניאל בע"מ נ' מדינת ישראל (24.1.13) :

"מתוך ההסדר שבחוק לא עולה בטלותו של כתב האישום מעיקרא, עקב רישום הטעמים להגשתו באיחור. בקשר לכך ראויה ראשית להדגשה ההוראה שבסעיף 15 גופו, לפיה, **בקביעת עבירה כעבירה מינהלית אין כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש בגינה כתב אישום**. כמו כן, העיקר בהוראת הסעיף הוא הדרישה לפיה נסיבות המקרה מצדיקות לדעת התובע סטייה ממסלול ההליך המנהלי. מששוכנע התובע בדבר קיומה של הצדקה, עליו ליתן ביטוי לכך ברישום הטעמים לכך. **לא הרישום הוא העיקר, כי אם הפעלת שיקול דעת, שתוצאתו היא החלטת התובע להגיש כתב אישום, כשאותו שיקול דעת מוצא ביטוי ב"טעמים שירשמו"**.

משאלה הם עיקריו של ההסדר המשפטי, במסגרתו יש לבחון נפקותו של איחור ברישום הטעמים להגשת כתב האישום, כי אז הנכון הוא לקבוע כי במקרה של איחור מעין זה, כתב האישום יהיה בבחינת "ניתן לביטול" (voidable) ולא בטל מעיקרא (void)...

בהתאם, **ולענייננו**, נמצא איפוא כי השאלה הנכונה לבירור הינה, האם בנסיבות המקרה מוצדק ונכון יהיה להורות על ביטול כתב האישום, נוכח הרישום המאוחר של הטעמים להגשתו. בבואנו להכריע בשאלה זו דומה שהעיקר הוא, כי אין למערער ולו קצה טענה כנגד הטעמים עליהם הצביעה המאשימה כמבססים לגופה את החלטת התובע שלא ללכת בדרך המלך, ולהגיש כתב אישום. כך, בין לעניין העובדות העומדות בבסיס ההחלטה, ובין לעניין המשקל שניתן להן. לא זו אף זו, הטעמים שנרשמו הובאו לידיעתה של המערער עוד לפני שהשיבה לכתב האישום, והגנתה במשפט לא נגרעה כהוא זה. " (ההדגשות במקור - נ.ח.)

6. בענייננו, ב"כ הנאשם לא העלה כל טענה באשר לתוכנם של הנימוקים שהביאו את המאשימה להגיש כנגדו כתב אישום בהליך פלילי, קרי לא חלק על כך שהנימוקים מוצדקים.

למעלה מן הצורך, בכל הנוגע לנימוקיה של המאשימה אפנה לפסיקת בית הדין הארצי לעבודה בעפ"א (ארצי) 49108-05-11 מדינת ישראל - משרד התמ"ת נ' ג.מ לירן בניה ופתוח בע"מ ואח' (29.12.11) שם נקבע כי:

"ככלל, בית הדין לא ישים שיקול דעתו תחת שיקול דעתה של הרשות המוסמכת, אשר בענייננו היא התביעה כל עוד לא נפל בהפעלת שיקול הדעת פגם היורד לשורשו של עניין וכל עוד ההחלטה עומדת בדרישות המשפט המינהלי וביניהן סבירות הלכה זו באה בצד החזקה לפיה הפעלת סמכות שבחוק נעשית כדין והיא בעלת תוקף כל עוד לא נסתרה...".

בעניינו של הנאשם, נימוקי התובע להגשת כתב האישום הועברו לידי ההגנה עוד בטרם מענה לכתב האישום הנוכחי ולפיכך, במקרה דנן, משאין כל טענה ביחס לעצם ההחלטה לנקוט הליך פלילי תחת הליך מנהלי, הפגם שברישום הנימוקים בדיעבד אין בו כדי להביא לבטלות כתב האישום.

7. הטענה השניה, כאמור, שעל בסיסה טען ב"כ הנאשם כי יש לבטל את כתב האישום בשל הגנה מן הצדק, היא כי היה על התביעה לתקן את כתב האישום שתלוי ועומד כנגד הנאשם בתיק הקודם ולא להגיש כתב אישום חדש בתיק הנוכחי.

8. אין בידי לקבל טענה זו.

9. כפי שציינה המאשימה הנאשם המשיך לבצע עבירות לאורך כל התקופה הרלוונטית.

הנאשם המשיך לבצע עבירות גם לאחר שהוגש נגדו כתב האישום בתיק הקודם, גם לאחר שניתנה בו הכרעת דין וגם לאחר שנגזר דינו.

10. כפי שעולה מתגובת המאשימה, לאחר שניתנה הכרעת הדין בתיק הקודם, המאשימה החליטה להגיש כתב אישום חדש בתיק הנוכחי ולא לבקש תיקון כתב האישום בתיק הקודם.

יחד עם זאת, עוד בטרם מתן הכרעת הדין בתיק הקודם, ביום 12.5.19, עדכנה המאשימה את הנאשם ואת בא כוחו בדבר קיומן של עבירות נוספות שמחוץ לכתב האישום.

לאחר שהוגש כתב האישום הנוכחי, המאשימה חזרה ועדכנה את הנאשם בעניין זה - בכל הזדמנות: בדיון ביום 16.12.19 (כשעוד טרם נשמעו טיעונים לעונש בתיק הקודם), בטיעוני המאשימה לעונש בתיק הקודם, שם ציינה המאשימה כי תלוי ועומד תיק נוסף כנגד הנאשם. בדיון שהתקיים בתיק הקודם ביום 9.2.20 וכן בגזר דינו של בית המשפט בתיק הקודם - ביום 10.8.20.

עולה אם כן, כי דבר קיומו של התיק הנוכחי היה גלוי וידוע לנאשם.

11. לנאשם היתה הזכות, בהתאם לסעיף 39(א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 לבקש מבית המשפט שדן אותו

בתיק הקודם, שידון אותו גם על העבירות הנוספות, אם היה מעוניין בכך. סעיף 39(א) קובע כדלקמן:

39. (א) מי שהורשע בשל עבירה פלונית וביקש שבית המשפט ידון אותו גם בשל עבירות אחרות שהוא מודה שעבר אותן, רשאי בית המשפט - לאחר שנתן לתובע הזדמנות להשמיע טענותיו לענין זה - להרשיעו ולגזור את דינו, או להעמידו במבחן, בשל כל אחת מן העבירות האחרות.

הזכות לצרף אישומים היא זכות שעומדת לנאשם, ולא חובה שמוטלת על המאשימה.

ראו בענין זה פסיקת בתי המשפט: ת"פ (באר שבע) 54030-10-15 **רשות המיסים נ' אבו אלקיעאן** (15.12.16); ת"פ (ירושלים) 54359-03-12 **מדינת ישראל נ' אדר** (6.5.14); ת"פ (ירושלים) 35502-01-14 **מדינת ישראל נ' אברהים אסעפאן** (12.5.15)

הנאשם משיקולים השמורים עימו בחר שלא לצרף את התיק הנוכחי לתיק הקודם.

12. בית המשפט אינו יכול להתנבא, כיצד היה משפיע צירוף האישומים שבתיק הנוכחי על עונשו של הנאשם בתיק הקודם ואף אינו אמור לעסוק בכך.

די אם אפנה למתחם שנקבע בתיק הקודם על ידי בית המשפט, מתחם שכלל 8-15 חודשי מאסר בפועל, ולכך שעונשו נגזר בסמוך לרף התחתון של המתחם כדי ללמד שצירוף האישומים הנוספים יכול והיה משפיע על משך המאסר שהיה מוטל על הנאשם.

13. וחשוב להדגיש, גם אם המאשימה היתה מתקנת את כתב האישום בתיק הקודם ומוסיפה אליו את כל העבירות שביצע הנאשם עד למועד בו נגזר דינו בתיק הקודם, לא היה בכך כדי להועיל לנאשם.

שכן הנאשם המשיך לכאורה לבצע עבירות גם לאחר מועד גזר הדין בתיק הקודם, עבירות מיום 16.9.20, 16.3.21, 25.1.21, 16.11.20.

ביחס לעבירות אלו אין חולק, כי הנאשם לא יכול היה לצרפם לתיק הקודם, שכן הן מאוחרות למועד גזר הדין, וכי אלו לבדן מפעילות את המאסר המותנה וההתחייבות שהוטלה על הנאשם במסגרת גזר הדין בתיק הקודם.

בוודאי שלא מוקנית לנאשם הזכות שידחה מועד גזר דינו ללא גבול, שמא ימשיך ויבצע עבירות אותן ירצה לצרף.

14. לאור האמור, לא מצאתי כי עומדת לנאשם הגנה מן הצדק, ועל כן כתב האישום לא יבוטל.

15. הנאשם ישיב לאשמה.

16. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א אדר ב' תשפ"ב, 14 מרץ 2022, בהעדר
הצדדים.